

ת"פ 33817/05/13 - מדינת ישראל נגד מ ע

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33817-05-13 מדינת ישראל נ' ע

בפני כבוד הנשיא אביטל חן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מ ע

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בשתי עבירות שעניינן תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בת זוג בשני אירועים שונים.

על פי עובדות אישום מס' 1, ביום 15/7/2011 בשעה 20:00 או בסמוך לכך, בבית בת זוגו של הנאשם, א' (להלן: "המתלוננת"), תקף הנאשם את המתלוננת וגרם לה חבלה של ממש. לאחר חילופי דברים בין בני הזוג תפס הנאשם את המתלוננת בשערה, משכה ברחבי הבית, הפילה ארצה והכה אותה באגרוף, בבעיטה ובצביטה עד שאבדה את הכרתה, כל זאת כששני ילדיהם הקטינים בוכים.

המתלוננת קמה והסתגרה בחדר האמבטיה, שם נעלה את עצמה עד שעלה בידה להימלט מן הבית.

כתוצאה מהתקיפה אושפזה המתלוננת בבית החולים, כשהיא סובלת מחבלות באזור הפנים והמטומה סביב עינה השמאלית.

על פי עובדות אישום מס' 2, ביום 6/5/2010 (שנה וחודשיים קודם לאירוע הנזכר באישום 1), בבית המתלוננת, תקף הנאשם את המתלוננת באגרופיו. המתלוננת אושפזה למשך יומיים כשהיא סובלת מהקאות, איבוד הכרה, המטומה סביב גשר האף, פצעים שטחיים באזור הפה וכאבים בבטנה.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני התביעה

בפתח טיעוניה לעונש התייחסה ב"כ התביעה לנסיבות ביצוע העבירות ולחומרתן, לעובדה שמדובר בשני אירועים נפרדים, לערכים המוגנים בעבירה של גרימת חבלה של ממש בבת זוג ולתוצאות מעשיו של הנאשם.

בנסיבות העניין, טענה התביעה למתחם ענישה הנע בין 6 ל-12 חודשי מאסר לכל עבירה.

בהתחשב בכך שמדובר בנאשם ללא הרשעה בעבירה דומה, ובשל חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות הסכימה התביעה "לחפוף בין המתחמים" (הכוונה יש להניח כי יקבע מתחם אחד לשתי העבירות) וביקשה להשית על הנאשם עונש מאסר בן 6 חודשים, מאסר מותנה, קנס ופיצוי.

טיעוני ההגנה

במועד הטיעונים לעונש הופיעה בפני המתלוננת, גב' א'. לדבריה, הנאשם והיא נפרדו לפני 5-6 שנים וכל אחד מהם פנה לדרכו. גב' א' סיפרה כי יחסיה עם הנאשם טובים היום, הוא מסייע לה בגידול שני ילדיהם ומטפל בהם לשביעות רצונה.

בטיעוניה לעונש התייחסה ב"כ הנאשם לעדותה של המתלוננת, אשר סיפרה על השינוי החיובי שעבר הנאשם בהתנהלותו הכללית והן ביחסיו עמה, וכי האירוע המתואר אינו משקף את אורחות חייו.

ב"כ הנאשם הדגישה את הזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירות בהן תפקד הנאשם באופן תקין, ללא הסתבכות נוספת בפלילים, וטענה שהנאשם נישא בשנית ומקיים מערכת יחסים טובה עם רעייתו. הסנגורית הזכירה כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, הודה בעבירות וביטא חרטה.

בנסיבות העניין, סבורה ב"כ הנאשם כי יש לחרוג ממתחם הענישה ומבקשת להסתפק במאסר מותנה, ללא רכיב נילוה, אשר יכול להשליך על אורחות חייו.

במסגרת דבריו האחרונים לבית המשפט, התייחס הנאשם להשלכות מעשיו, סיפר כי הפיק לקחים והתייחס למחיר ששילם בגירושיו מן המתלוננת. הנאשם ביטא רצון לחיות את חייו בשלווה ולשים את האירועים מאחוריו, התייחס לנזק שיגרם לו בשליחתו למאסר וביקש שלא להחמיר עמו בגזירת עונשו.

דין וגזירת דין

בבואו לגזור את דינו של נאשם על בית המשפט לפעול בהתאם לעקרון ההלימה, שעניינו יחס הולם בין חומרת העבירה

בנסיבותיה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיש להשית עליו.

בהתאם לעקרון המנחה על בית המשפט לקבוע מתחם ענישה, אותו יש לגזור ממידת הפגיעה בערכים המוגנים, מהנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וממדיניות הענישה הנוהגת.

בשל פער הזמנים בין שני האירועים אני סבור כי יש לקבוע שני מתחמי ענישה נפרדים.

על חומרת העבירה של תקיפת בן זוג נכתב רבות בפסיקת בית המשפט העליון. לנוכח נפוצות העבירה בקרב הציבור, ופוטנציאל הסיכון הטמון בה, מצווים בתי המשפט לשאת תרומתם לצמצום התופעה על ידי הטלת עונשים, שיהא בכוחם להתריע עבריינים פוטנציאליים.

בע"פ 9621/02 מדינת ישראל נגד פלוני נפסק מפי כב' השופטת בייניש (כתוארה דאז):

"התופעה של אלימות כלפי נשים אשר במקרים רבים אף מסתיימת ברצח מחייבת תגובה מחמירה ומתריעה...בנסיבות אלו מצווים אנו לתת ביטוי עונשי הולם לחומרת המעשים באופן שיהיה בו כדי להרתיע את המשיב מפני חזרה על מעשים מסוכנים אלה ואף להרתיע עבריינים בכוח".

ברע"פ 182/13 נעם משה נ' מדינת ישראל נפסק מפי כב' השופט א' שהם:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטנים או כלפי בת זוג [...] נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבת האלימות [...], תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל).

הערך המוגן בעבירה של תקיפת בן זוג הינו הגנה על שלומו הגופני ובטחונו האישי של הפרט.

באירועים שבפני, מדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים.

באישום מספר 1, גרר הנאשם את המתלוננת על הריצפה, תוך שהוא אוחז בשערות ראשה, הפילה ארצה והכה אותה עד לאבדן הכרתה. אלמלא הצליחה המתלוננת להתרומם בשלב מסוים ולנעול עצמה באחד מחדרי הבית, אין לדעת כיצד היה מסתיים אירוע זה.

בעקבות מעשה התקיפה אושפזה המתלוננת בבית החולים, כשהיא סובלת מחבלות באזור הפנים והמטומה סביב עינה השמאלית.

על פי אישום מס' 2, היכה הנאשם את המתלוננת באגרופיו. המתלוננת אושפזה למשך יומיים כשהיא סובלת מהקאות, איבוד הכרה, המטומה סביב גשר האף, פצעים שטחיים באזור הפה וכאבים בבטנה.

בדיקת הפסיקה הנוהגת מעלה כי במקרי חומרה דומים למקרה שבפני הוטלו על נאשמים עונשים הנעים בין ענישה הצופה פני עתיד לבין מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה בן מספר חודשים הכל בכפוף לנסיבות המקרה, חומרת התקיפה ונסיבותיו המיוחדות של העברין:

בת"פ (שלום-ראשל"צ) 14628-01-11 מדינת ישראל נ' שרון חדד (9.10.12), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש בכך שבמהלך ויכוח, הנאשם בעט במתלוננת ומשך בשערותיה. בהמשך, דחף הנאשם את המתלוננת מספר פעמים עד שנחבטה בגבה. כתוצאה ממעשיו אלו של הנאשם, נגרמו למתלוננת חבלות, סימנים אדומים וסימנים שנראו כשריטות בידיה, סימנים אדומים בגבה, וסימנים כחולים ברגלה. בית המשפט הסתפק בהטלת מאסר מותנה, בין היתר בשל עבר פלילי נקי, והליך טיפולי.

ברע"פ 1374/13 פלונית נ' מדינת ישראל (26.2.13) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגישה המערערת, שהורשעה בבית משפט השלום בעבירות של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש, היזק לרכוש במזיד ועבירה של איומים. על פי עובדות כתב האישום, במהלך ויכוח בינה לבין בעלה לשעבר (להלן: "המתלונן") השליכה המערערת נעל לעברו והכתה אותו באגרופיה. כתוצאה ממעשים אלו, גרמה המערערת למתלונן דימום באפו, ושברה את משקפיו. בית משפט השלום הטיל על המערערת עונש מאסר מותנה בן-4 חודשים וקנס. בית המשפט המחוזי הורה על זיכוייה של המערערת מעבירת האיומים. נוכח העדר עבר פלילי, ובשים לב למערכת היחסים המורכבת בין השניים הסתפק בית המשפט המחוזי בהחלתה על התחייבות.

בע"פ (בש) אלכסנדר סולימובסקי נ' מדינת ישראל (11.12.13), נדחה ערעור על אי ביטול הרשעה. המערער הורשע בבית המשפט השלום בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-3 עבירות של איומים. הנאשם נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. באותו תיק, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין בת זוגו דאז, על רקע היותו של המערער בגילופין, איים המערער על המתלוננת, וכאשר נמלטה לחדר סמוך ונעלה את הדלת, בעט בדלת ודרש להיכנס פנימה. בהמשך תקף המערער את המתלוננת והיכה אותה במכת אגרוף בצדו השמאלי של ראשה, ותוך כדי כך פגע במצחה של ביתם, אותה החזיקה המתלוננת בידיה. כתוצאה ממעשי המערער נגרמו למתלוננת חבלות של ממש.

בת"פ (ראשל"צ) 28841-09-12 מדינת ישראל נ' דמירי (25.2.14), הורשע הנאשם בתקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש ו-4 עבירות הפרת הוראה חוקית (הקשורות לעבירת התקיפה). הנאשם גרם לבת זוגו פצע מדמם בשפתיה, שריטה בידה, אדמומית ונפיחות מתחת לעין. בית המשפט קבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה שאפשר כי ירוצה בעבודות שירות למאסר בפועל למשך חודשים מספר, והטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 2602/14 טצילו גובנה נ' מדינת ישראל (4.5.14), דחה ביהמ"ש ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של תקיפת בן זוג הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, חבט הנאשם בראשה של אשתו מספר פעמים באמצעות בקבוק בירה שהיה בידו. כתוצאה ממעשיו, חשה המתלוננת ברע, ראשה הסתחרר, היא הקיאה ונגרם לה חתך בקרקפת באורך 5 ס"מ שהצריך תפירה. בית משפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם וקבע כי "מתחם העונש הראוי במקרה זה נע בין ששה חודשי מאסר לבין 18 חודשי מאסר, והמקרה, אלמלא נסיבותיו המיוחדות (המלצת שירות המבחן, שהותו

הממושכת של המבקש במעצר בית, גירושי בני הזוג, היעדר עבר פלילי למבקש ומצבו האישי של המבקש) - מחייב השתתת תקופת מאסר בת 12 חודשים. " באיזון בין השיקולים השונים, השית בית המשפט על הנאשם 7 חודשי מאסר .

עוד אפנה לפסק דינו של כב' השופט אילן בן דור בת"פ (שלום -ראשל"צ) 4018/09 מדינת ישראל נ' א.א (10.10.13), שם הורשע נאשם, נעדר עבר פלילי, בעבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. הנאשם אחז בחוזקה את המתלוננת, הצמידה לקיר, סטר לה והפילה לרצפה. כשניסתה המתלוננת לקחת מהנאשם טלפון סלולארי כדי להתקשר למשטרה הדפה הנאשם וגרם לה סימנים אדומים בידה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל והטיל על הנאשם מאסר מותנה בצירוף עונשים נלווים.

לטעמי, נוכח בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים, נסיבות ביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת, מתחם הענישה לכל אחד מן האישומים שבפניי נע בין מאסר קצר לבין 10 חודשי מאסר..

העונש המתאים לנאשם

הנאשם תושב שטחים, כיום בן 38, ביצע שתי עבירות שעניינן גרימת חבלה של ממש - בת זוג, בהפרש של כשנה. **העבירה האחרונה נעברה לפני שבע שנים.**

כתב האישום הוגש בשנת 2013, אך בשל קושי באיתור הנאשם, הותלו ההליכים בעניינו בשנת 2013, עד לחידושם בשנת 2017.

הנאשם הודה בביצוע העבירות ונטל אחריות מלאה על מעשיו.

למעט הרשעה משנת 2012 בעבירה שעניינה שהיה בלתי חוקית, אין לחובת הנאשם הרשעות נוספות, ולפי הידוע, ממועד ביצוע העבירות, לא נפתחו נגדו תיקים פליליים.

מעדותו של הנאשם ומעדותה של המתלוננת במועד הטיעונים לעונש עולה כי השניים התגרשו לפני כ-6 שנים וכל אחד מהם נישא לאחר ומקיים אורח חיים שגרתי. המתלוננת סיפרה על קשר עם הנאשם, סביב גידול שני ילדיהם המשותפים ותיארה יחס טוב, תמיכה וסיוע מצד הנאשם.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו. לדבריו הפיק לקחים מהאירועים ושילם מחיר כבד בגירושיו מן המתלוננת, על כל הנלווה לכך.

מעשיו של הנאשם חמורים ואלמלא הזמן הרב שחלף ממועד ביצועם, דבריה של המתלוננת, ויתר הנתונים שפורטו, היה ראוי לדון את הנאשם לריצוי עונש מאסר מאחורי סורג וברית. התיק שבפניי מתאים גם היום למאסר בדרך של עבודות

שירות ואולם דרך זו חסומה בשל היות הנאשם תושב שטחים, ולמעשה על בית המשפט להתלבט אם ראוי בנסיבות שפורטו להשית עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

לאחר ששקלתי את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, החרטה שהביע הנאשם, העובדה שאין לחובתו הרשעות בעבירות דומות ומערכת היחסים השוררת כיום בינו לבין המתלוננת, ראיתי ולא בלב קל שלא להחמיר עם הנאשם, ואני דן אותו לעונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים, אם יעבור משך תקופה זו עבירת אלימות נגד הגוף.
2. הנאשם יחתום היום על התחייבות בגובה 2,000 ₪, לפיה יימנע מלעבור עבירות אלימות במשך השנתיים הבאות. היה ולא יחתום, ישלם הנאשם סך בן 3,000 ₪.
3. קנס כספי בסך 7,000 ש"ח

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ט, 14 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.